

"En roande och oroande och
berörande relationsroman ... Läs den!"

JOHAN THEORIN, FÖRFATTARE

**LÄNGRE BORT
ÄN HEM**
**SOFIE
WEIDEMANN**

**LÄNGRE BORT
ÄN HEM
SOFIE
WEIDEMANN**

Utgiven av Blue Publishing, www.blue.se

© Sofie Weidemann

REDAKTÖR: Stefan Lundström

OMSLAG: Helena Ryhle

FOTO: Anna Emilia Lundgren

ISBN 978-91-86293-39-0

TRYCK: Scandbook i Falun 2017

*»Det finns mer av mig någon annanstans. Kanske där jag aldrig har varit.
Hos någon jag aldrig har mött. Hos någon jag känner, som ser ut som jag
eller känner sig som jag men ändå inte är jag. Jag misstänker till och med
att jag inte är jag. Jag är någon som längtar efter mig själv.«*

PHILIPPE BLANCHARD



Varje gång han andas ut kommer det varm luft över Helenas ansikte. Hans andedräkt luktar ganska illa, men hon ligger ändå kvar, försöker att andas i samma takt. Hans bröstkorg höjs och sänks, utan ansträngning. Som om allt vore naturligt och inte alls främmande. Vilket han är. En helt främmande man. I hennes lakan. Hon undrar hur man kan sova så gott första natten hos någon annan. Själv kan hon aldrig somna första natten på en ny plats. Inatt sov hon ingenting heller. Hon låg och låtsades. Låtsades att han visste. Att andetagen som kom från honom var välbekanta och trygga. Att de inte luktade äcklig gammal fylla, som nu. Hon låtsades att de längtade tillsammans.

| 7

Solstrålar tyngs av dammkorn i luften och landar på hans ansikte. Det är blekt och fullt av fräknar i olika storlekar. De syntes inte igår kväll. Helena ser på honom där han ligger i sängen. Hur kommer han att se ut? För det kommer helt klart att bli en liten pojke, det känner hon på sig. Kommer han att få hennes råttfärgade hår eller hans kastanjebruna? Hon hoppas på att han får hans. Frans hette han visst. Hon är inte säker. Han var ganska full och det kändes inte så viktigt. Han kommer ju ändå aldrig att få veta något.

Hon flyttar sig långsamt närmre, lägger försiktigt sin ena arm på hans axel. Ett näshår åker in och ut ur hans ena näsborre. Under näsan munnen, tjocka läppar som igår var alldeles varma mot hennes. Fulla av ord och skratt. Han verkade intelligent och framför allt livlig. En av de där människorna som det alltid lyser om. De som står mitt i gruppen. Mitt i skrattet. Där hon själv alltid är betraktaren. Publiken. Nicken med huvudet som bekräftar.

Hon rör sig i sängen bort från honom, vill inte väcka. Vill ha kvar låtsasvärlden lite, lite till. Hon smyger ner fötterna på golvet. Bredvid sängen ligger en flaska som det runnit ut vin ur. Det var

den hon lockade hem honom med när han inte ville att festen skulle ta slut. När hon inte vågade locka med sig själv.

I badrummet faller hon ner toaletsitsen som Fritz, eller vad han nu hette, fällt upp och sätter sig försiktigt. Tar fram en sticka ur hurtsen under handfatet. Hon vet att det är helt meningslöst, att det absolut inte syns något ännu.

Hon håller stickan under sig och försöker träffa den med strålen när hon kissar. Några droppar hamnar på handen som vanligt. När hon kissat klart lägger hon stickan på handfatets kant, torkar sig, spolar och tvättar händerna. Sen stirrar hon på stickan. Länge. Ingenting händer. Då öppnas plötsligt toalettdörren.

»Å ... hej«, mumlar Frans. Eller Fritz.

Helena blir så rädd att hon skriker till lite, hjärtat rusar och hon har visst slutat andas. Handen hann få tag på stickan och gömma den utan att han såg.

Stickan med minustecknet.



Helena står i gathörnet och väntar på My. Hon pillar på sina naglar, river upp den ena långa utväxta nageln efter den andra. Kastar nagelflisorna diskret på marken bakom sig. Hon drar med tummen över de ojämna nagelkanterna, letar i sin väska efter en nagelfil men hittar bara pennor och kvitton. Hon drar naglarna hårt mot sina jeans istället, försöker jämna till dem. Hon ser inte My komma emot henne längs trottoaren förrän hon får en hård kram bakifrån.

»Hej, gorgeous!«

Helena vänder sig om, de kramas igen. Nu har hon bara en enda lång nagel kvar.

»Ska vi gå in?«

Helena nickar och My går före in i baren.

Det är som vanligt helt fullt vid alla borden. Barnfamiljer, mediefolk, gaypar och hipsters trängs om bästa platserna. My tråcklar sig förbi bardisken och hittar ett bord. Utan stolar, men ändå.

»Vad ska du ha?»

My är redan på väg att beställa. Helena ber om en kopp te och My gör en liten grimas. Helena vet att hon tycker det är en tråkig beställning. Men hon ska upp tidigt imorgon och orkar inte med berusningen. Orkar inte med.

Medan My väntar på teet och att hennes Staropramen ska hällas upp fixar hon snabbt två barstolar och bär fram till deras bord. Helena har just hängt av sig sina ytterkläder på en av krokarna på väggen bakom dem. Hon sätter sig på en av stolarna och beundrar sin väninna. My bara gör. Hon funderar inte utan fixar det som ska fixas, ser till att ordna det bra för sig. Och för Helena också för all del. My sätter sig mitt emot Helena, lite tevatten skvimpar utanför koppen när hon sätter ner den och hon bränner sig.

| 9

»Fan ... kuken ... satan, helvete.«

My svär högljutt och tar sig om den brända handen innan hon tar en djup klunk av ölen. Helena ler urskuldande mot deras bordsgrannar som vänt sig åt deras håll.

»Berätta nu, hur var det igår? Kom du hem sent?»

My fokuserar på Helena, det lyser lite i hennes ögon, hon vill höra alla detaljer.

»Jo, det var trevligt.«

Helena lyfter sin tepåse ur tevattnet och dröjer lite med svaret.

»Trevligt? Kom igen nu Helena, jag var ju där. Jag såg er ju. Var lite schysst mot en sliten småbarnsmor nu och ge lite yummy details.«

Helena skrattar till lite. Fan. Under bordet börjar hon långsamt pillra små hack i den sista långa nageln, tar ett djupt andetag och börjar berätta. Ljuga. Om Frans, som han hette, projektledare på Acne, jobbar med reklamfilm. My spärrar upp ögonen.

»Tell me more, tell me more, did he get very far?»

Hon sjunger på låten från Grease och gör små danssteg på barstolen. Helena skäms igen. Hon skäms för My. För sig själv. Att det kan vara så lätt att ljuga för sin bästa vän. Hon låtsas skratta åt Mys dans och river av nageln under bordet. Hon rev den för långt in och det svider till.

»Nej men vi pratade och drack drinkar och så. Sen gick jag hem. Det hände inget mer.«

Helena låtsas verka lite besviken. Hon skulle aldrig kunna berätta sanningen för My. Även om hon är den människa hon står närmast i hela världen. Hon kan inte. My skulle aldrig förstå. Helena ser hur My mulnar för en millisekund. Hon hade hoppats på mer. Hoppats att Helena äntligen kunde träffa någon. Sedan ler hon.

»Men det hände ju massor! Du spanade in en kille, flirtade med honom så han kom över till vårt bord och sen satt ni och pratade länge.«

Hon slår lätt på Helenas överarm.

»Det är ju värsta framsteget ju! Well done my lady«, säger hon, formar läpparna till en puss mot Helena och skålar sitt ölglas mot Helenas tekopp. Det skvimpar över igen och hon bränner sig.

»Fan ... kuken ... satan, helvete.«

Helena tar en klunk av sitt te men kan inte svälja. Det känns som om det sitter något i vägen. Det svider vid nageln och skaver inuti.



Helena ser dem på långt håll. Sofia, Anna, Eva, Åsa och Emma. Och en till, den nyinflyttade flickan. De är på väg mot lekplatsen och linbanan bland träden. Helena står kvar, stel utanför porten. Hennes mamma skickade ut henne.

»Gå ut nu Helena, det är inte bra att bara sitta inomhus och rita hela dagarna. Titta, jag ser ju en massa barn där ute. Spring ut och lek nu!«

Helena drar upp dragkedjan på sin glansiga jacka ända upp till halsen. Fingrar lite på märket som sitter på bröstet. Abidas står det. Det är bara en enda bokstav som är fel. Ändå blir det helt fel. Hon drar ner dragkedjan igen, tar av sig jackan och knyter den runt midjan med märket inåt.

När hon närmar sig tittar de andra barnen på henne. Ingen säger hej. Helena vågar inte heller säga hej. Så hon ställer sig vid sidan om och tittar på. Alldeles nedanför den lilla avsatsen där linbanan börjar.

Sofia åker först, såklart. Det går fort för Sofia är lite tjock. Benen dallrar lite i vinden och flätorna står ut från huvudet. När hon åkt klart och ska dra upp däckets igen beklagar hon sig högljutt.

»Men faaan vad tung den är!«

Då ser Helena sin chans.

»Jag kan dra upp däckets efter er när ni har åkt! Om ni håller en plats åt mig i kön bara, så kan jag hjälpa er!«

Ingen säger nåt. Det blir helt tyst. De andra barnen skruvar lite på sig. Sofia rycker på axlarna.

»Bara jag slipper dra upp den så!«

Helena visar inte med en min hur glad hon blir.

»Okej, då står jag där efter Emma«, säger Helena och pekar med handen, tar däckets från Sofia och drar upp det mot nästa flicka på tur.

Anna åker och Helena springer efter för att dra upp däckets igen. Det är den nyinflyttade flickan. Hon säger tack. Helena tittar förvånad på henne. Sen åker hon, efter det Eva, sedan Åsa. Helena drar upp däckets efter alla

flickorna. När Emma har åkt är det Helenas plats i kön. Hon drar upp däckets och tar ett av de tre trappstegen upp till avsatsen med däckets i handen.

»Det är min tur nu!« säger Sofia och sträcker handen efter däckets.

Helena säger ingenting. Det kommer inte fram ett ord.

En skiftning i Sofias ögon.

»Du är ju inte ens med i leken.«

Helena känner hur hon blir alldeles varm inuti. Hatet fyller hela henne och plötsligt sträcker hon sig fram och biter Sofia i benet. Allt vad hon kan, tills det gör ont i tänderna. Sofia skriker, puttast till Helena som flyger baklänges ner på marken.

Alla de andra barnen står med munnarna vidöppna och stirrar på Helena. Sofia böjer sig ner och håller om sitt ben. Hon skriker. Åsa lägger en hand på Sofias axel och stirrar på Helena.

12 | »Du är ju för fan störd«, säger Åsa.

Vad har hon gjort? Paniken sprider sig och hon känner sig yr. Nu är allt förlorat. Nu kommer jag aldrig, aldrig att få vara med, tänker hon och skräcken biter fast i magen på henne.

Hon reser sig från marken och börjar springa, bort från lekplatsen och in i skogen. Hon springer tills hon får så ont i magen att hon inte kan springa mer. Hon sätter sig på en sten. Kan inte gå hem till mamma redan nu. Då skulle hon undra varför. När hon tänker på mamma där hemma blir känslan av misslyckande till ett illamående. Då hör hon plötsligt steg bakom sig. Hon vågar inte se efter vem det är.

»Hej« hör hon en röst bakom sig. »Jag tycker inte det är så kul med linbana. Tycker du?«

Helena vänder sig om och där står den nyinflyttade flickan. Hon är väldigt smal och väldigt liten. Håret är kolsvart och omsorgsfullt flätat i två hårda långa flätor. Hon har ljusbrun hud och lite sneda ögon. Helena bestämmer sig på en gång för att hon är det vackraste hon sett.



SOFIE WEIDEMANN är 43 år och lever på Södermalm i Stockholm med man och två barn. Sofie arbetar till vardags som arkitekt, men fick tillfälle att prova på skrivandet då hela familjen bodde sex månader i Thailand under filminspelningen av "30 grader i februari", som maken skrivit och dottern spelar en av rollerna i.

Skrivandet började som ett tidsfördriv men växte till en historia som fick ett eget liv, den här romanen.

"Jag tror att vi går hela livet och kämpar för att försöka förstå varandra. Orden är det verktyg vi har för att nå fram. Men de räcker sällan till. De motsvarar aldrig riktigt den vi är, vad vi vill. Men ändå är orden är det enda vi har. Dessa är mina."

FOTO: ANNAEMILIA LUNDGREN

OMSLAG: HELENA RYHLE